

Csak az égis éri zöldessárga délibáb
ebédem, amíg ki nem szól anya a füstbe.
Cserébe a kávé én főzöm le
és készítem el mindenkinek.
Néha szívesebben önteném
kípukkadt vízhólyagjaim levét a tartályba,
leforráznám vele a kapával őrölt,
zsíros földet – fél óra alatt így is, úgy is
évszázadokat ásunk vissza evőeszközökkel,
családfánk bugyraiba érve feltárjuk
egyszerűségünket, a törékeny alapkövet.
Szó nélkül megyünk vissza a kertbe,
nem beszélünk az egyre gyakoribb
földrengések várható következményéről.

52 OSZTÓDÁS

Nincs világvége a magas kaktuszosban,
csak mi értünk a végére.
Az új kezdet ott szemben
nem-látszik-messze van.
Itt rohadt drága élni
a kövér fekete macskák,
a dermedt antik szobormásolatok
és a várrom hamvaiból élő pálmák
viharos szelében, onnan mégis ingyen
süvöltenek a magas hullámok, hogy ugorjak
egy lelkest a fényviszonyok függvényében
türkiz- vagy mélykébbe.
Csobbanásom vörös csőrű
sirályai fogják ki az örömhírt:
egy részem örökre a tenger fenekére
merül.

